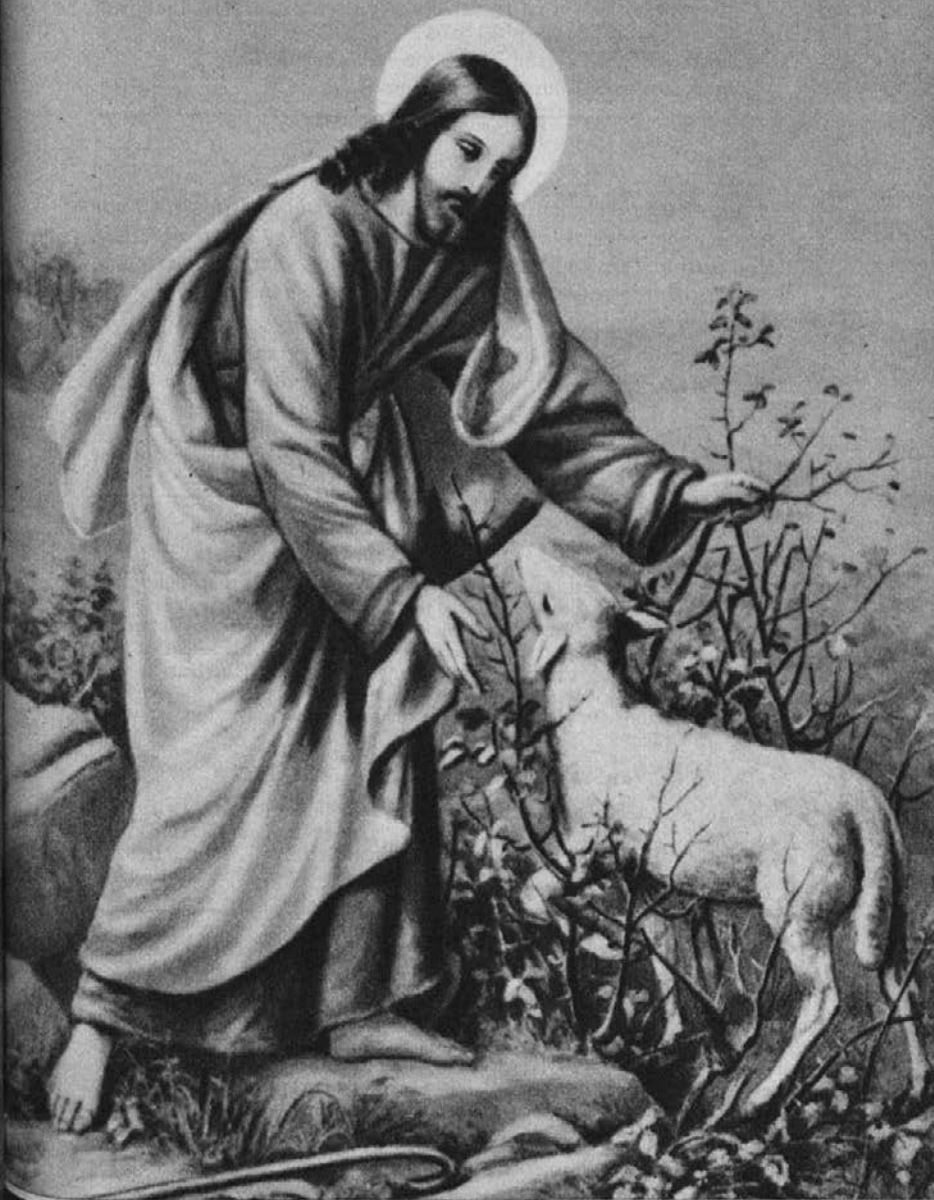

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

November 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. števil. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Jezus, dobri pastir.* Kako ljubeče razmika Jezus trnje, da oprosti ubogo ovčko in jo dovede v svoj hlev, k svoji čredi. V tej podobi jasno vidimo poganke narode. Sami niso zmožni se oprostiti teme poganstva. Naša sveta dolžnost je, da jim pomagamo z molitvijo in podporo misijonov.

2. *Afriški misijonar v pragozdu krščuje zamorčeka iz plemena šiluk.* Slično dobremu Pastirju hiti tudi misijonar od kraja do kraja, poučuje in krščuje po ukazu božjega Zveličarja narode, ki še nikdar niso slišali veselega oznanila. O, da bi jim že skoro zasvetila luč svete vere!

Za mesec Vernih duš.

V mesecu novembru, ki je posvečen našim dragim pokojnim, želimo bolj ko sicer, da bi mogli pomagati dušam v vicaah s svojo molitvijo. Da pa bodo naše molitve in darila še bolj učinkovita, združimo jih z nekrvavo daritvijo Kristusovo na oltarjih; to se pravi: poskrbimo, da se bo bralo mnogo sv. maš za naše rajne. Dar za eno mašo, da jo berejo čast. misijonarji v poganski deželi je 20—30 Din. Kdor pa ne zmore zneska, da bi naročil sv. mašo za svoje pokojne, ta naj jih vpiše v

»Mašno zvezo za Afriko«.

Za člane te mašne zveze se bere letno 300 svetih maš. Prispevek za vsakega člana je 5 Din, ki se plača samo enkrat. V »Mašno zvezo za Afriko« se vpisujejo živi in mrtvi in tudi otroci. — Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Prošnje.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Bosko, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: A. Š., Mengeš, v hudi stiski in za dobro službo. — F. B., Struge, v neki zelo važni zadevi; če bo prošnja uslišana, obljublja botrinski dar dvema zamorčkoma. — T. R., Slivnica, za uslišanje v raznih in velikih zadevah in se obenem zahvali za večkratno uslišanje.

Provizoričen grob služabnice božje Marije Terezije Ledochowske v Rimu, za baziliko sv. Petra.

Dne 23. oktobra 1934 so bili telesni ostanki drage pokojnice iz dosedanega provizoričnega groba dvignjeni in prenešeni v domačo kapelico osrednje hiše Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu.

Pod varstvom Marije Terezije.

Škof Classe, apostolski vikar v Ruandi, Srednja Afrika, piše v nekem pismu na Družbo sv. Petra Klaverja:

Zadnjič 12. avgusta, ko sem bil poprej več ko mesec dni na potovanju v gorah severnega dela našega vikarijata, kjer sem obiskal več misijonov, sem stopil v avto, da se odpeljem domov. Ko sem bil 73 km od misijona oddaljen, je avto ostro zavil in strmoglavili smo 20 m globoko v deročo reko. Pater, ki je vodil avto, je padel v vodo, mene je vrglo na peščeno obrežje, da sem si zlomil ključnico, dve levi in eno desno rebro in dobil še več udrtin. V vodi je izginila vsa prtljaga, pisalni stroj in fotografični aparat. Pater pa je k sreči dobil le nekaj lažjih ran. Osem ur ni bilo pričakovati nobene pomoči, zato sem se obrnil za pomoč k Mariji Tereziji. Komaj je minilo četrte ure, ko se

pripelje mimo zdravnik iz Ruhengeri v svojem avtu. Stanuje 30 km od mesta nesreče in je bil na potu k rudokopom, kamor bi bil moral iti prav za prav šele naslednji teden. Zdravnik mi je nudil prvo pomoč, prepeljal me je na svoj dom in mi postregel kar se dá skrbno.

Čeprav sem star 60 let in že 33 let bivam v Ruandi, sem vendar popolnoma ozdravel in ni nastopila nobena komplikacija. Seveda sem moral izprva le sedeti in nisem mogel premikati niti nog niti leve roke. Druge škode ni bilo ko potrč avto, izguba prtljage in pa, da 2 meseca delati nisem mogel. Da ni bilo hujšega, se imam zahvaliti pomoči božje služabnice.

Pozneje nas je še enkrat rešila iz velike stiske, ki bi bila imela težke posledice za vikarijat. Tudi za ta slučaj sem ji srčno hvaležen.

Kristjani se zbirajo.

Apostolski vikariat Bukoba.

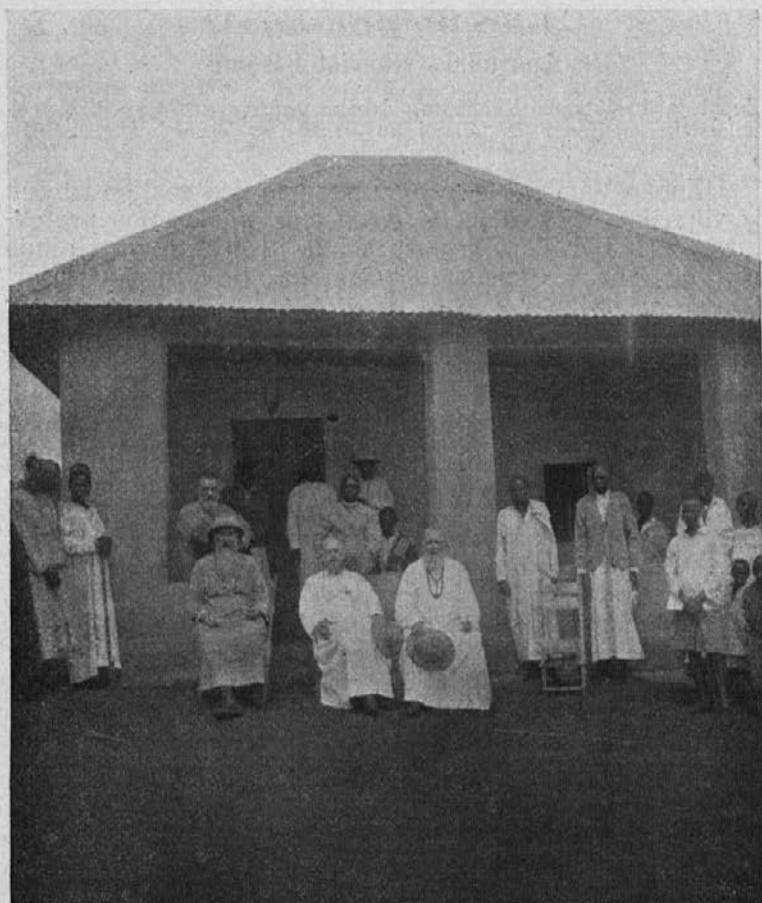
Pisma apostol. vikarja škofa Huwiler-ja od Belih očetov.

Božji blagoslov je zadnji dve leti očitno spremljal veliko požrtvovalnost naših misijonarjev, zlasti v l. 1932. V več naših misijonih so postali prostori, navzlic širini, le pretesni; tako pritiskajo katehumeni in šolski otroci. Ako bi hotel zadostiti potrebam, bi moral v 4 misijonih poslopja za polovico povečati. Toda naše blagajne ne zmorejo niti tega, da bi se dosedanja poslopja vzdrževala.

Trenotno mi je na razpolago cela armada 200 katehistov in učiteljev. Večina teh dela le za božje plačilo. To je pa mogoče le v rodovitnih pokrajinah, kjer uspevajo banane, in morejo katehisti brez posebnega truda dobiti vse, kar potrebujejo za preživljanje. Kjer pa ni banan, jim moram dajati nekaj redne plače.

Istotako dohajajo tudi v prostranske misijonske postaje cele trume takih, ki bi radi bili kristjani, čeprav imamo tam le malo šol. Neobhodno potrebno je, da se bodo zidale nove šole in zato tudi potrebujem novih učiteljev.

Naših 500 kristjanov v Karagwe pošiljajo s svojim kraljem na čelu neprestano prošnje v misijon, da bi ustanovili v okolici, ki šteje 35 tisoč prebivalcev, nov misijon. Le 3 krat na leto jih je mogel obiskati misijonar; ako pa hočejo sami priti v misijon, morajo hoditi tri do pet dni,

Misijonski škof Huviler, Srednja Afrika, s svojimi misijonarji in
 črnimi semeniščniki.

in zato morajo biti z doma 6 do 10 dni. To pa je gospo-
 dinjam in starim ljudem docela nemogoče. Toda kako naj
 ustanovim v Karagwe nov misijon, ko ravno sedaj usta-
 navljamo in zidamo nov misijon v Kanyigo?! Po drugih
 misijonih pa strehe puščajo, ali termiti ostrešja razdirajo
 itd. Treba torej kamenja in opeke! Zopet drugod treba
 temeljitih poprav, ko smo s popravili le predolgo odla-
 šali... Kako naj se izvijem iz vseh teh težav? Vse svoje
 upanje stavim na blago Klaverjevo družbo: Prosim, po-
 magajte mi še v prihodnjel!

Kdo bo pomagal?

Apostolski vikariat Kisumu.

Zopet je dospela na Klaverjevo družbo ginljiva prošnja: P. Keneu, holandski misijonar iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill-u prosi pomoči.

Znano Vam je, da je bil 1926. leta naš misijon izločen iz vikarijata Zg. Nil in da je od tedaj samostojna prefektura. Že l. 1932 je bila naša mlada prefektura Kavirondo povzdignjena v vikariat Kisumu, naš prvi prefekt msgr. Brandsma pa imenovan za apostolskega vikarja.

Da se je moglo to zgoditi, gre v prvi vrsti hvala Bogu, potem pa tudi gorečnosti naših afriških plemen, ki so tako željna svete vere in verskega življenja. Zadnjih 7 let je bilo nad 40.000 sv. krstov, nad 20.000 pa jih sedaj čaka na sv. krst. Izmed naših 14 misijonskih postaj je bilo treba nekaj postaj ukiniti, ker je bilo premalo sredstev za vzdrževanje. Vsled ukinjenja teh postaj in vsled naraščajočega števila kristjanov je moralo mnogo naših ljudi umreti brez sv. zakramentov za umirajoče in mnogo otrok brez sv. krsta.

Vsak mesec pridejo naši kristjani po 100 do 130 km dolgo pot v misijon in neso seboj jed in otroke na hrbtu. Potem ko so bili pri službi božji in prejeli sv. zakramente, gredo zopet isto daljavo nazaj domov. To pa dolgo ne more tako biti. Ako hočemo, da se tisoči duš, ki so nepregledne cene, ne pogubi, moramo dobiti sredstev za vzdrževanje najmanj 12 duhovnikov za Osrednjo Afriko; potem je treba ukinjene postaje zopet oživiti in cerkve in kapele sezidati po najbolj zapuščenih krajih.

Vse, kar mora misijonar trpeti telesnih težav, ni nič v primeri z bolečino, ko mora gledati tisoče dobrih ljudi, ki prosijo za duhovnike in cerkve in kapele, da bi mogli svojega Boga v njih moliti — pa jim pomagati ni mogoče. Kdo bo pomagal, da se te duše rešijo, ki je naš Odrešenik zanje pretil zadnjo kapljo krvi?

Velika naloga Cerkve v Južni Afriki.

Piše P. Bernard Zorn od Sinov presv. Srca v Barbertonu, apostolska prefektura Lydenburg, Južna Afrika.

V Južni Afriki je toliko domačinov, ki jih je kdaj kdo krstil in ki se prištevajo h kaki tako zvani »cerkvi«, toda malokdaj vedo, kje ima tista cerkev svoj sedež, odkod je,

kaj namerava in zakaj je bila ustanovljena. Neštevilne sekte, ki delujejo ob rudokopih, neštete male cerkvice s pločvino pokrite, potem razni glasovi zvonov, rogov, obročov, ki done ob nedeljah od vseh teh cerkvic v okolico, da bi privabili ljudi, vse to je velika sramota in pohujšanje. Človek bi rekel: to je smešno, a je zločin napram Bogu.

Vprašaj južnega Afričana: »Ali si kristjan?« pa ti bo odgovoril: »Da.« — »V katero cerkev si pristojen?« — »Švedski luteranec sem.« — Vprašaj drugega: »Kaj si ti?«, pa ti bo odgovoril: »K švicarskemu misijonu me štejejo.« Zopet drugi bo podanik berlinskega, drugi ameriškega misijona, tretji bo norveški luteranec, četrti holandski... reformirani... Nazarejec... apostolec... Eritrejec. In tako dalje!

Pojdi z zamorcem v njegovo vas. Nad njegovo posteljo, ako jo ima, bo visela tablica z napisom: Sveta apostolska cerkev iz Siona, z najnovejšim datumom.

Ravno ko to pišem, pride k meni domačin in me prosi za »staro« sv. pismo. »Kdo si ti?« ga vprašam. Odgovor: »Jaz sem pravi služabnik sijonske narodne cerkve iz Južne Afrike in sem obenem vpisan pri »Naprednem svetilniku«. Pokaže mi sprejemnico s podpisom svojega škofa in na njej potrdilo, da je to eden njegovih najzvestejših podanikov, izučen in sposoben, da vsem narodom oznanjuje vero Gospodovo.

Starih svetih pisem nisem imel, ampak le nove, to se pravi: tiste, ki sem jih bil v Marianhill-u kupil, seveda staro in novo zavezo. »Jaz bi rad le staro zavezo, novo lahko obdržite.« Potem sem mu pokazal tako sv. pismo in mu rekel, naj prebere nekaj vrstic iz I. poglavja. Bilo je sv. pismo v jeziku Zulu. Vzel je knjigo narobe v roke, bil je v zadregi in rekel: »Baba angati bela« (oče jaz ne znam ne brati ne pisati). Celó v svojem zulu-narečju ni znal pravilno govoriti. »Čemu ti bo potem knjiga?« — »Imel jo bom pod pazduho in ljudje se mi bodo čudili.« — Ali ni žalostno, da smejo taki ljudje preprosto ljudstvo tako varati?

V južnoafriškem listu »The Star« berem, da je sedaj v južni Afriki nad 300 različnih sekt, izmed katerih imajo nekatere le kakih 20, druge po tisoč pripadnikov. Seveda bodo večina teh kmalu izginile in bo naposled le ena čreda in en pastir. To bo potem tisto kraljestvo božje, za katero molimo v Očenašu.

Katoliška cerkev dobro ve, da se je od prvih časov vedno resno trudila, da izpolni nalogo, ki ji je dana od

njenega božjega Ustanovitelja, in da jo vrši do konca dni. Žal, da niti v katoliških deželah, kaj šele v misijonskih krajih nima vselej zadostnih sredstev za to.

Naj bi se katoličani zavedali, da to ni le splošna cerkvena dolžnost reševati duše pogubljenja, ampak da je k temu poklican vsak posamezni vernik. Kadar bo to, potem bo Cerkev kot taka svojo nalogo tem lažje vršila.

Zamorski očka, v svoji najboljši opravi, se zahvaljuje ljubim dobrotnikom, da so ga rešili pred smrtjo lakote.

Žetev je bogata, delavcev ni.

Apostolski vikariat Namaqualandija, Južna Afrika.

P. Edmund Sroka, oblat sv. Frančiška Saleškega, opisuje svojo misijonsko pot v Nosob:

Danes naj Vam opišem svojo misijonsko pot v Nosob. Nosob je skoro največja dolina v južno-zapadni Afriki, ki se vleče z reko istega imena od severa proti jugu. Reka se izliva v Malopo, ta pa v Oranje, ki tvori mejo na jugu.

Potoval sem od 31. decembra 1932 do 16. jan. 1933. torej v poletnem času. V tem času ni šole doma, zato mora misijonar ven, pa naj si bo vroče ali deževno. To leto je bilo zelo vroče: 45 stopinj Celzija v senci in nobenega hladu. Sledila je strahovita suša. Bližnje kraje sem le na kratko obiskal, potem sem šel preko strmih pobočij k slovnovski reki, ob tej pa vedno dalje proti severu do farme Gumihad. Tu sem sem že pre 8 leti bil napravil misijonsko pot iz Nehoboth-a in sem takrat krstil otroke pogonov, ki so želeli biti kristjani. Posesnik te farme je bil gospod Wisniewski, katoličan, ki živi vestno po veri in je nam v veliko duhovno oporo. On je edini katoliški farmer sredi Kalvincev, Luteranov in brezbožcev. Domačinom je njegova družina v lep zgled, zlasti, kadar gre skupno s svojo ženo k sv. obhajilu. Seveda njegovi podložniki uživajo neomejeno svobodo v izvrševanju svojih verskih dolžnosti.

Od Gumihab-a sem potoval dalje proti vzhodu preko 42 obronkov v Nosob. Ponekod so ta gorska rebra porastla s travo in grmovjem, veblodja drevesa tvorijo ponekod kar lepe gozde. Zdaj po teh gričih (zahodna Kalahari) prebivajo ljudje, ker so si napravili vodnjake. Domačini so ves dan na paši, zato jih je mogoče le zvečer dobiti predse. Kako lepo je videti te mogočne postave, ko sede takole zvečer okrog ognja zunaj na prostem. Duh in srce sta jim ob taki priliki dovezetna za versko podučenje, oči se jim kar svetijo od navdušenja. Pride tudi kak protestant in tudi kalvinski Buri se pridružijo. Marsikak pobožni vzdih vre proti nebu, marsikako oko se zasolzi. — Eno uro pred solničnim vzhodom se prične sv. maša, kajti ko solnce vzide, je treba gnati živino na pašo.

Naposled se prikaže Nosob, cilj mojega potovanja. Strmo se dvigajo zadnja pobočja, strmo tudi padajo. Vožnja živina začuti trdo plast zemlje pod nogami. Po malih vzponih zapuščamo zopet Nosob in pridemo v dolino, ki jo je

na široko izdolbna voda. Daleč po strugi se blešči voda. Tu so vrtali v zemljo in napravili vodnjake za pitno vodo. S pomočjo vode iz studencev in vodnjakov Buri obdelujejo svoja polja, delajo jezove in tako ob robu puščave pridelujejo svoje žito, koruzo in krompir.

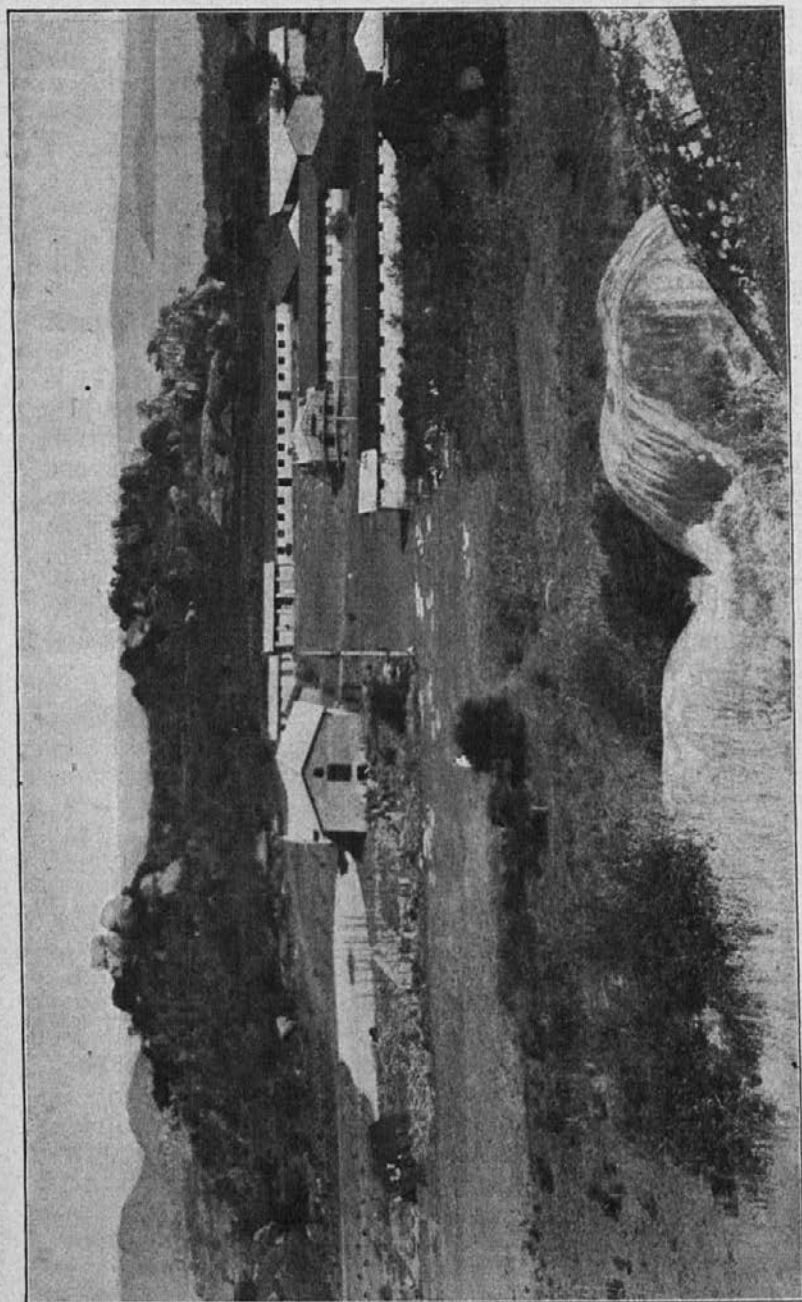
Ob obeh straneh so farme. Potujem ob reki navzdol preko puščavskih krajev in planot in poprašujem po kmetijah, če je kaj kristjanov tu. Ti dobri ljudje prihajajo potem zvečer h krščanskemu pouku od blizu in daleč na prostor, ki leži na najbolj ugodnem kraju. To je misijonarjeva sreča! Ponekod, kjer sem mislil, da so le protestantje in pogani, se mi javi veliko število domačinov k pouku. Obe »stranki« sva veseli. Tudi »izgubljeni sinovi« se vračajo.

Rad bi bil šel ob Nosobu še dalje navzdol, toda preko 16 dni ne smem izostati, ker sem edini pater na svoji misijonski postaji. Vračam se proti zahodu preko prelazov. Zvečer je treba zakuriti kar na prostem in si kuhati večerjo. Od vseh strani prileze različna mrčes, zlasti škorpionji, ki si z dvignjenim repom iščejo svojih žrtev. Tudi misijonar mora kedaj čutiti na lastni koži njih vbod, ki ga skeli še več dni potem. Po večerji razgrnemo strojene kože domačih živali po tleh in si želimo drug drugemu lahko noč. — Pa ti prileze zopet tak nepridiprav. Moja spremeljvalca zakričita in skočita pokonci. Taka noč seveda ni okrepčilna, vendar angel varuh čuje nad nami in nas brez posebnih nesreč pripelje domov.

S tem sem Vam hotel opisati večje misijonsko potovanje. Iz tega vidite, kako zelo mi je tu potreben katehist, ki bi me spremljal po mojih potih, ker sicer moram kristjane, ki sem jih med potjo pridobil, pustiti po cele mesece same sredi poganov ali drugovercev.

Pozabil sem omeniti veliko število poganov v puščavi Kalahari. Ti dobri in preprosti ljudje pridejo s 6 ali 10 otroki iz svoje puščave, da si izprosijo pri Burih dela in jela. Krivoverci se, hvala Bogu, ne brigajo za te duše, ker so jim preveč preproste. Kaj bi bila pokojna grofica Ledóchowska storila za dušni blagor teh naravnih ljudi, ako bi jih bila poznala! Ti rjavi prebivalci puščave se ti takoj prikupijo in sicer zato, ker jih svetna kultura še ni obližala, kakor pravimo. Kako me srce boli, ko moram te dobre ljudi pustiti skoro brez vsake verske pomoči. Prosim, pomagajte mi kmalu, da se bo obrnilo na boljše.

Zelo bi potreboval malo apoteko za na pot in pa mnogo zdravnih zelišč; ker tukaj je pater edini zdravnik. O, ko

Misijonska postaja Nijeri, v ozadju Viktorija-jezero.

bi mogel vsakemu novokrščencu podariti vsaj eno srajčko! Pošljite mi obleke za dečke in deklice. Več let si želim tudi barvastih podobice za šolske otroke in večjih slik za po šolskih stenah. Največ upanja imam, da mi bo Klaverjeva družba, ki tako rada pomaga, prišla na pomoč.

Prav posebno delo

je izvršil s pomočjo avta škof iz Agnole in Konga, Srednja Afrika, Nj. ekscelenca Mojzes de Pinho. V pismu poroča sledeče:

V tem prvem letu sem obiskal vso svojo škofijo, ki je 14 krat večja od Portugalske. Poprej bi nikakor ne bilo mogoče tega storiti v šestih letih, zdaj pa sem to izvršil v šestih mesecih, namreč s pomočjo avta. Tu imamo lepe ceste, ki zelo olajšujejo misijonsko delo. Prevozil sem 19.063 km in sem 12.784 kristjanov birmoval. Ker tu že dolgo ni bilo škofa, mnogi škofa dotlej niti videli niso; zato so bili povsod zelo pozorni name in me slovesno sprejemali. Pontifikalna maša z mitro, križem itd. je na te ljudi napravila silen vtis. V Huila sem posvetil krasno cerkev, ki so jo misijonarji postavili. Prihitelo je ogromno ljudi, ki tega dne vse življenje ne bodo pozabili.

Poroštvo božjega blagoslova.

Prelatura Mozambique.

Pismo P. Swelsen-a od Očetov Monfortskih.

V našem misijonskem revirju Cabo-Delgado nas je sedaj 10 patrov, 3 bratje in 15 sester. Kristjanov je preko tisoč; tudi katehumenov je mnogo. V šolo hodi nad 3000 učencev. Patri so Holandci. Postaja je še mlada, ampak dela je veliko. Vse okrožje je široko ko vsa Holandija. Prebivalstvo je po večini mohamedansko, pa versko fanatični so samo prebivalci ob obrežju, ker tam je izlam razširjen že več stoletij. V notranjosti pa se širi samo še kakih 30 let. Zato nam pokristjanjenje domačinov ne dela kakih posebnih težav. Družbi sv. Petra Klaverja smo dolžni veliko hvaležnosti, zlasti za natis naših knjig v jeziku domačinov. Makonde, Makua in Meto. Družbi sv. Petra Klaverja je namenjen velik del naših molitev in žrtev. Pokojna vodi-

teljica in ustanoviteljica Klaverjeve družbe, mati zamorcev, nas očitno podpira z hebes doli.

Ko končavam to pismo, mi pride brzojavka iz našega misijona Namano. »Stanovanjska hiša patrov je pogorela. Pomagajte. Prinesite vsega potrebnega!«

To je sedaj zopet nov križ, ki nam ga je Bog naložil. Sprejemamo ga brez godrnjanja. To je bil naš prvi misijon, ki je obetal tako lepih sadov. Vemo pa, da so ravno takile križi poročstvo za božji blagoslov.

Ako Vam je mogoče, da nam pomagate navzlic težkim časom, bodite prepričani, da Vam bomo tisočkrat hvaležni.

Pri gobavcih v Ndani, Vzhodna Afrika.

Poroča misijonska sestra benediktinka.

Od naše misijonske postaje uberimo pot po deželni cesti proti zahodu. Solnce zelo pripeka, dreves je malo, hiš le nekoliko. Grmovje in nekaj njiv: to je edino, kar blaži enoličnost kraja. Nekaj črncev nas sreča, ko neso bremena na plečih, nekaj šolskih otrok in nekaj bolnikov, ki gredo počasi proti misijonu.

Po tričetrtturni hoji zagledamo nekaj koč, ki mole izza grmovja in stročja: to so stanovanja gobavcev. Ko pridemo bliže, vidimo, da jih je kakih 50. Preko streh se dviga majhen stolpič proti nebu, poleg njega dva, tri poslopja, zidana iz opeke. V dveh poslopih, ki imata vsako po osem sob, stanuje nekaj najbolj ubogih gobavcev; tretje poslopje je skladišče.

Komaj smo stopili v hišo, zazvoni zvonček, ki kliče prebivalce v bolnišnico. Ali naj bo to res bolnišnica? Malo večja koča je to, v njej dve sobi za pregled bolnikov, dve sobi za obvezališče. Vincenc je strežnik-domačin in je že vse potrebno pripravil. Brizgalice in vbádi so sterilizirani, injekcijski material pripravljen, zdravila in obvezila tudi. Dvakrat na teden je dan za vbrizgavanje, za vse obvezen; druge dni jih samo preobvežejo in jim dajo zdravil.

Bolniki so prišli skupaj. Je 137 moških, 69 ženskih, 14 otrok. Število ni vedno enako, ker nekateri, ki so manj nevarno bolni, časih gredo za nekaj dni ali tednov k svojim sorodnikom.

Oglejmo si jih bolj natančno. Najprej smo pozorni na dva hroma človeka, ki se plazita po tleh. Imata sicer obvalo na nogah, toda notri so le noge brez prstov. Sploh so

noge skoro vse odmrle, zgornji život pa je primeroma še dobro ohranjen. Drugi se opirajo na palice. Ako jih pogledaš, so nekateri videti kar zdravi. 150 jih je v najlepši dobi od 20.—40. leta. Toda poglej natanko njih roke in noge, ki jih spretno skrivajo. Le 65 jih je izmed 220, ki imajo še cele prste. Gobavost se loti najrajši prstov na rokah in nogah in tako stori človeka hitro nesposobnega za delo.

Najbolj grozni so gobavci z bulami, 90 jih je. Navadno začnejo gniti nos in ušesa, pozneje pridejo na vrsto roke in noge. Našteješ 200 do 300 bul, ki se gnoje in so zelo nalezljive. Te vrste bolnikov njih družine ne marajo. Žena zapusti najprej svojega moža, zato radi pridejo k nam v zavetišče. Ako se ne zdravijo, umrjejo v 6. do 8. letih. 100 bolnikov je gobavih na živcih; ti so še najmanj grozni. Ob živčnih vozlih koža pobledi in telo pokrijejo večje ali manjše maroge. Bolezen traja 20 let in še več. Pa ravno prsti jim prav zгодaj odpadejo, ker so polni živcev. Izprva so bolečine hude, potem vse onemi. — Ostalih 24 je že nekoliko zazdravljenih, to se pravi: nobena znamenja gob se več ne kažejo, vendar to še ni znamenje, da ne bi mogla bolezen izbruhniti še po letih. Vzbokline so se pomanjšale, pege se ne širijo v daljino in širino. Šest drugih je pa popolnoma ozdravljenih in pričakujejo, da jih bodo v kratkem poslali domov.

Pojdimo nazaj v bolnico in pričnimo z zdravljenjem. Možje se zbero okrog Vincenca, ki jim daje injekcije, ženske čakajo v sosedni sobi na misijonsko sestro. Druga drugo podpirajo in si pomagajo kakor vedo in znajo. Tako delo hitro napreduje; le z otroci je več opravka.

Injiciramo hydkocreol ali pa allepol in sicer v mišice. Oboje je preparat chaulmoogravela, ki ga dobivajo iz orehov nekega indskega drevesa z enakim imenom. Žal, da ga mnogi le s težavo uživajo. Tisti, ki imajo velike rane, dobijo injekcije merkurjevega chromina in sicer v žilo. Po tej injekciji se rane zadosti hitro zacelijo.

Po injekcijah se rane preobvežejo, izpere bolnikom nos in dobijo nekaj zdravil tudi na dom. Večina mora prestati kuro s pijavkami in s preparatom Framboesi, preden začnemo zdraviti gobe.

Naposled gremo obiskat težko bolne v njih kočice. Navadno jih ni mnogo, razen ob deževni dobi, ki je v tem oziru zelo škodljiva. Ob takem vremenu se rane nanovo odpró, začno se jim gnojiti sklepi, nastopi malarija ali vnetje pljuč, kar je za oslabljene usodno. Manjka nam po-

seбно denarja, da bi mogli dati bolnikom boljšo hrano in postrežbo.

Ozdravili smo 3 bolnike, ki so imeli nad 250 búl. V 3 letih so bili popolnoma zdravi. Ostala jim je le še bleda koža in zasušene brazgotine po toliko injekcijah. Drugega smo ozdravili v štirih letih, pa je bil eden izmed najbolj bolnih. Seveda se bolezen v prvih začetkih neprimerno laže zdravi.

Sestra obvezuje gobavega zamorčka.

In kakšen razloček je med gobavci, ki se zdravijo pri nas, pa med drugimi, ki se sploh ne zdravijo! Tisti, ki se ne zdravijo, imajo suho in mahedravo kožo, bule in rane, in madeži se neovirano širijo. Vsi trudni in zdelani leže taki bolniki pred svojimi kočami in čakajo smrti. — Tisti pa, ki se zdravijo, dobijo polagoma svetlo kožo, pege izginejo ali vsaj večajo se ne, bule se zacelijo. Seveda minejo leta, da so popolnoma ozdravljeni.

Naši gobavci so dobre volje in obdelujejo svoja polja vsak po svojih močeh. Njih polja in vrtovi so lepo obdelani, saj se njih lastniki od zore do mraka trudijo, pa je vse

o pravem času storjeno. Tudi najbolj divji bušmani se polagoma navadijo na redno delo.

Tupatam varijo pivo in vabijo z bobnom, časih se tudi resno med seboj posvetujejo in drug drugega k dobremu opominjajo. Imajo učitelja, ki jih poučuje verski nauk; vsak teden enkrat imajo službo božjo. Nihče ne umrje brez sv. zakramentov; zlasti vsak želi o pravem času krščen biti.

Obrnimo se proti domu. Za nami nekdo kriči: »Mama, mama, prosim, prinesi kmalu kaj tobaka, riž in sočivje in maniok so trde stvari.« Malo pred izhodom sta se dva skrila. Eden kaže svoje ranjene noge in prosi za par čevljev, drugi bi rad odejo. Vpričo drugih si nista upala prositi za to.

Pridemo domov v zavesti, da smo danes videli mnogo revščine. Spoznali smo pa tudi, da je Bog dal tem revežem toliko vdanosti v božjo voljo, da svojo bolezen dokaj dobro prenašajo. Smo pa tudi hvaležni Bogu, da nam ni treba biti med takimi reveži, in pa na tihem sklepamo, da jim hočemo po svojih najboljših močeh pomagati.

Lepo se priporočamo, da nas dragi čitatelji podpirajo z molitvijo in z darovi. Bog bo vse bogato povrnil.

Bila sem že skoro leto dni na pljučih bolna. Moji predstojniki so vse storili, da bi mi pomagali, a nič ni izdalo. Pol leta sem slonela v naslanjaču, a moje bolečine so bile čezdalje hujše. Včasih se je nekoliko izboljšalo, a le za malo časa. Do tedaj nisem v misijonu še čisto nič delala, ker sem ves čas le študirala, potem pa ko sem napravila izkušnjo, sem zbolela. Posebno težko mi je bilo, ker so konec

Julija moji predstojniki nujno potrebovali učiteljice; jaz pa jim nisem mogla pomagati, čeprav bi jim bila iz srca rada. Po človeško ni bilo nobene pomoči. Prav v tem času sem brala životopis pokojne grofice. Začela sem upati vanjo in sem opravljala devetdnevnicu. Bila sem prepričana, da bi ona, ako bi še živela, mojo prošnjo gotovo uslišala. Ali naj bi mi zdaj odrekla svojo pomoč, ko je tako mogočna v nebesih? — Molila sem z velikim zaupanjem; toda čim bolj sem molila, tem večje so bile moje bolečine. Navzlic vsemu sem že bila sklenila, da prevzamem pouk v šoli. Devetdnevnicu sem dokončala, a bolje le ni hotelo biti. Nisem se dala oplahiti: začela sem novo devetdnevnicu. In glej: po nekaj dneh so bolečine čisto zginile. Po tistem je preteklo že pol leta. Poučujem v šoli, moje delo je zelo naporno, a ves čas nisem bila niti en dan bolna.

S. M. R., misijonska sestra Dragocene Krvi, Afrika.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo, ko sem se ji priporočal v neki važni zadevi. Priporočam se ji še nadalje in prosim javne objave v »Odmevu«. A. K. Črešnjevce.

Za uslišano prošnjo se tisočkrat javno zahvaljujem ter se priporočam služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski v vseh družinskih in gospodarskih zadevah in za ljubo zdravje. R. M. R.

Zahvaljujem se služabnici božji za dobljeno zdravje.

J. M., Ig pri Ljubljani.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam misijonski dar. M. H., Ljubljana.

Dolžnost mi je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v boleznih in se ji še priporočam v večih zadevah. Prosim objave v »Odmevu«. M. P., Železniki.

Najprisrčneje se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za srečno prestani dve težki operaciji. Ko sem pa prišla iz bolnišnice, sem pa doma hudo zbolela, tako da so prižgali že mrtvaško svečo in so mi jo dali v roke, medtem ko so poleg stoječi sorodniki zmolili tri rožne vence. Jaz pa sem se prav zaupno priporočala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila tudi uslišana. Zato pošiljam obljubljeni dar in prosim javne objave v »Odmevu«.

Frančiška Mike, Brezje.

Zaupno sem se obrnila k Mariji Tereziji, da mi izprosi neko milost. In res, dve uri pred določenim časom so bile odstranjene vse zapreke. Naj bo češčen ljubi Bog po tej svetniški duši. Zares, Marija Terezija ni le mamica zamorčkov, ampak tudi vseh, ki se njej priporočajo. A. P., Trbovlje.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in Marjetki in sv. Tereziki se iskreno zahvaljujem, da so mi čudežno ozdravile mojega na smrt bolnega sinčka. Obljubila sem javno zahvalo, kar sedaj iz srca izpolnjujem. A. Mandelj, Št. Vid.

Iskrena zahvala Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in za dobljeno zdravje. V. W., Ljubljana.

Pred težko operacijo sem se obrnila za srečen izid na služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvalim in pošiljam obljubljen misijonski dar. Neimenovana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč, ker je sinko zdelal šolo. Tudi v novem letu ga priporočam njenemu varstvu in pomoči. N. N., Ljubljana.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za srečen izid v težkih gospodarskih zadevah. M. R., Mežica.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se iskreno zahvalim za zdravje v glavi. Še se ji priporočam v neki zadevi. Neimenovana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za zdravje pri živini in prosim objave v »Odmevu«. A. P., Šoštanj.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje. M. H., Bitnje.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. Priporočam se ji še v neki važni zadevi. I. S., Konjice.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je izprosila ljubo zdravje. Prosim javne objave v »Odmevu«. M. Skrbinšek.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, da je izprosila ljubo zdravje možu in meni. A. V., Maribor.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za večkrat uslišane prošnje. A. P., Šmartno pri Litiji.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: K. T., Boh. Bistrica, v dveh važnih zadevah; M. G., Ljubljana, za zdravje; M. L., Dol. Logatec, v veliki hišni zadevi; O. F., Ljubljana, za zboljšanje zdravja; M. K., Ljubljana, v neki važni zadevi, če bo prošnja uslišana obljubi dar za misijone in javno zahvalo; I. P., Prevalje, za zboljšanje družinskih razmer in za službo; M. G., Prihova, za uslišanje v važnih in gmotnih zadevah; A. F. V., Hoče, v važnih zadevah; M. G., Ljubno, za ljubo zdravje; N. N., Železniki, za ljubo zdravje; F. A. R., Mala Nedelja, za dušne in telesne potrebe, za srečo in božji blagoslov; N. N., Borovnica, v dveh važnih zadevah.

Popolni odpustek

za ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji: 30. novembra, na praznik sv. apostola Andreja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Izobražene gospodične,

ki imajo željo, posvetiti vse svoje življenje službi misijonov.

Kmečka dekleta,

ki bi v službi misijonov rada opravljala ista dela, kot so jih dosedaj.

Pisarniške nastavljenke,

ki stremijo po višjih življenjskih nazorih.

Trgovske nastavljenke,

ki bi rade svoje življenje Bogu darovale.

Vse pa morajo imeti nadnaravni namen, biti čiste, neoporečne preteklosti in trdnega zdravja.

Natančnejša pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Prošnjo za sprejem je treba poslati na vrhovno voditeljico.

NAROČAJTE!

„SKRIVNOSTNA SVETA NOČ“

Slavnostna božična igra v štirih dejanjih.

Cena 7 Din.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

